

21.2.2006

Suvaitsevaisuuden umpikuja

Aasinsiltana tämänkertaisiin pohdintoihin toimikoot kaksi uutta yksittäistapausta meiltä ja muualta.

Tanskassa asuva pakistanilaissyntyinen mies sai maanantaina syytteen sisarensa murhasta. Syytetyn ja murhatun isää syytetään yllytyksestä ja seitsemää muuta avunannosta. Syynä tekoon oli se, että 19-vuotias **Ghazala Khan** oli päivää aiemmin avioitunut tanskalaismiehen kanssa.

Helsingissä kaksi somalimiestä hakkasi 21-vuotiaan sisarensa rautaputkilla tajuttomaksi, koska tämä ei suostunut naimaan perheen hänelle osoittamaa sulhoa (joka lehtitietojen mukaan on sukua vastentahtoiselle morsiolle). Veljekset puolustautuivat oikeudessa sillä, että somalikulttuurissa on sallittua käyttää “jonkinasteista väkivaltaa” tottelemattomia perheenjäseniä kohtaan. “Rangaistukseksi” oikeus langetti ehdollista.

On tietysti sattumaa, että molemmissa tapauksissa kyse on muslimeista. Samoin kuin on sattumaa, että vastaavat teot ovat arkipäivää niin muslimimaissa kuin eurooppalaisten pääkaupunkien muslimigetoissa. Joten ei siitä sen enempää. Takerrun sen sijaan somalimpien puolustuspuheenvuoroon.

Voitaneen todeta, että somalikulttuuri, kuten useimmat muutkin muslimikulttuurit, on tilastojen valossa väkivaltainen kulttuuri. Väkivalta kohdistuu niin sisäänpäin, somaliyhteisön heikoimpiin, kuin ulospäin, vastaanottavaan yhteiskuntaan. Somaliveljekset ilmoittavat itse, että harjoitettu väkivalta on nimenomaan kulttuurinen piirre. Ainoa tapa osoittaa somalikulttuuri muuksi kuin väkivaltaiseksi on väittää, että veljekset eivät edusta Oikeaa Somalikulttuuria. Tällöin törmätään samaan ongelmaan kuin **Jaakko Hämeen-Anttilan** islam-tulkinnoissa, ts. siihen, kenellä on oikeus määritellä. Somalit itse sekä selittävät että oikeuttavat tekonsa kulttuurilla, eivätkä somaliyhteisön (itsensänimittäneet) johtohahmot ole esittäneet poikkeavaa näkemystä. En väitä, että somaliyhteisö olisi kollektiivisesti anteeksipyyntövelvollinen yksittäisten jäsentensä tekemisistä, mutta se, ettei yhteisö ole äänekkäästi huolissaan sisällään rehottavasta väkivallasta, vaan ainoastaan sen synnyttämistä somaleihin kohdistuvista epäluuloista, kertoo minun mielestäni, ettei yhteisö pidä vallitsevaa tilannetta ongelmana. Ainoa keksimäni selitys sille, ettei yhteisö itse käsittele ja tuomitse “kunniarikoksia”, on, että yhteisö pitää niitä asiaankuuluvina tai ainakin suvaittavina. Se voi pitää niitä suvaittavina vain, jos se katsoo niiden kuuluvan somalikulttuuriin.

Myös “suvaitsevainen” länsimaalainen myöntää implisiittisesti pitävänsä somaliyhteisössä rehottavaa väkivaltaa kulttuurisena piirteenä, vaikka juhlapuheissa väkivallanteot selitetäänkin syrjinnän ja rasismien aiheuttamiksi reaktioiksi (joka näkemys tietysti sisältää sen implikaation, että somalit, kuten muutkin etnot, ovat tahdottomia ja järjettömiä Pavlovin koiria, jotka osaavat ja voivat ainoastaan reagoida ulkoatuleviin ärsykkeisiin). Jos “suvaitsevainen” ei pitäisi väkivaltaa kulttuurisena piirteenä, hän vaatisi kampanjaa epäsomalialaisen väkivallan kitkemiseksi yhteisön sisältä. Nyt kaikki ovat hiirenhiljaa. Naisjärjestöt ja arvopresidenttimme eivät osoita minkäänlaista mielenkiintoa somalinaisten asemaa kohtaan. Somalien, kuten muidenkin muslimien, patriarkalisuus ja väkivaltaisuus voivat olla tabuja vain siksi, että ne katsotaan osaksi somalien kulttuuria.

Myös länsimaissa on väkivaltaa, niin miehiä, naisia kuin lapsiakin kohtaan. Tätä tosiseikkaa tyypillisesti aletaan rummuttaa, jos joku innostuu liikaa muslimien kunniamurhista. Ero on kuitenkin paitsi kvantitatiivinen myös kvalitatiivinen. Se on kvalitatiivinen sikäli, että länsimainen yhteisö, ja usein myös väkivallan tekijä itse, pitää väkivaltaisista tekoja vääränä. Väkivaltaa paheksutaan yleisesti, siitä joutuu käräjille ja siitä rankaistaan. Vaimon- ja lastenhakkaaja on ympäröivän yhteisön silmissä poikkeama ja mörkö. Pahinkaan suomalainen perhedinosaurius ei syytettyjen penkillä ala selittää, että vaimon lyöminen kuuluu hänen mikrokulttuuriinsa, joka on koskematon ja jota tuomioistuimen pitää kunnioittaa. Jos hän alkaisi, hänet lähetettäisiin mielentilatutkimukseen.

Somalialainen naisenpieksijä, länsimaalaisesta poiketen, ei toimi mielijohteesta, vaan hän toimii oikeaksi katsomallaan tavalla. Mitenkään muuten ei voida selittää sitä, että hän oikeudessa käyttää kulttuuriaan lieventävänä asianhaarana. Myös häntä ympäröivä yhteisö kokee hänen toimivan oikealla tavalla. Ellei se kokisi näin, se valjastaisi ilmeisen vaikutusvaltaiset imaaminsa tekemään ryhdinpalautusta yhteisön sisällä.

Tuomioistuin päästi somaliveljekset kävelemään rangaistuksetta. Suomalaisen oikeuskäytännön tuntien¹ en olisi odottanutkaan asianmukaista vankeustuomiota, mutta tämä tapaus sai minut aidosti ihmettelemään. Millainen on se “törkeä pahoinpitely”, joka Suomessa on tehtävä saadakseen lain mahdollistaman, useiden vuosien kakun? Eikö ihmisen hakkaaminen rautaputkella tajuttomaksi ole “törkeä pahoinpitely”? Yritän kovasti välttää vainoharhaista suhtautumista, mutta tällä kertaa

¹ Kts. “Lisää rikollisuudesta”.

minulla on vankka epäily, että joko syytettyjen ihonväri tai vetoaminen kulttuuriin aikaansai jonkinkokoisen vähennyksen tuomioon. Mikäli näin on, tuomiolla on käytännöllisiä ja periaatteellisia seurauksia. Ensinnäkin somaliyhteisö sai tietää, että sen sisällä naisia voidaan hakata rautaputkella ilman pelkoa rangaistuksesta. Toiseksi oikeusistuin, ääneen sanotuista lausunnoistaan huolimatta, tunnusti väkivallan osaksi somalikulttuuria. Kolmas ongelma on kaksoisstandardi: Jos suomalainen hakkaa mustan siksi, että hänen maailmankatsomuksensa mukaan mustia saa hakata, motiivi katsotaan raskauttavaksi asianhaaraksi. Jos somali hakkaa naisen, koska hänen maailmankatsomuksensa (= kulttuurinsa) mukaan naisia saa hakata, motiivi katsotaan lieventäväksi asianhaaraksi.

Tästä pääsemmekin siihen itsetuhomekanismiin, joka on sisäänrakennettuna nykyisenkaltaisessa, länsimaalaisessa “suvaitsevaisuudessa” ja toiseuden kunnioittamisessa.

Länsimaisessa yhteiskunnassa on runsaasti piirteitä, joista minä pidän ja joista “suvaitsevaiset” pitävät. Pidän siitä, että miehet ja naiset ovat de jure (ja paljolti de facto) tasa-arvoisia; siitä, että on olemassa subjektiivisia ihmisoikeuksia; siitä, että näiden ihmisoikeuksien piiriin kuuluvat myös lapset, joiden ei siis katsota olevan osa vanhempiansa irtaimistoa; siitä, että suuri osa ihmisistä tuntee vastuuta ympäristöstään ja saastuttaa vähemmän kuin mihin heillä olisi taloudellisesti mahdollisuus; siitä, että niin mies kuin nainen nauttivat yleisesti tunnustettua oikeutta määrätä omasta kehostaan; siitä, että suhde jumaliin ja muihin dogmajärjestelmiin on yksilöllinen eikä yhteisöllinen, ts. siitä, että jos minun jumalani kieltää minua tekemästä jotain, minä en voi tällä perusteella kieltää jotakuta johonkin muuhun uskovaan tekemästä sitä jotain; ja siitä, että ihmiset, mukaanlukien naiset, saavat pukeutua miten haluavat, lukea mitä haluavat ja syödä mitä haluavat.

Kuten olen ennenkin kirjoittanut, suvaitsevainen ja humaani yhteiskunta, joka mahdollistaa myös innovatiivisuuden ja aineellisen hyvinvoinnin, on eksklusiivinen järjestelmä. Se toimii, jos sen piiriin päästetään vain sellaisia ihmisiä, jotka allekirjoittavat yllä luetellun kaltaiset periaatteet. Niin paradoksaaliselta kuin se kuulostaakin, suvaitsevaisuudella, jotta se olisi mielekäästä ja palvelisi itseään, on oltava tiukasti määritellyt rajat. Nykyisenkaltaisen “suvaitsevaisuuden” ongelma on siinä, että se palvoo eksotiikkaa ja erilaisuutta itseisarvoina. Mitä erilaisempaa ja käsittämättömämpää jokin on, sitä enemmän sitä on suvaittava. Erilaisuuden suvaitseminen siksi, että se on erilaista, avaa yhteiskuntaan portin niille, jotka eivät jaa länsimaisia käsityksiä esim. edellisessä kappaleessa listatuista asioista. Toiseuden palvominen myös estää tehokkaasti sen, että omat käsityksemme leviäisivät tänne tulevien keskuuteen. Koska vain marginaalinen osa

ihmiskunnasta kannattaa meidän näkemyksiämme ihmisoikeuksista, tasa-arvosta tai kestävästä kehityksestä, maahanmuuttajien kulttuurien lähtökohtainen “ymmärtäminen” tai “kunnioittaminen” ei lisää yhteiskunnassa vallitsevaa suvaitsevaisuutta vaan vähentää sitä. Keskimääräinen suvaitsevaisuus vähenee, koska yhä suurempi prosentti väestöstä on sitä mieltä, että vaimoa, lapsia ja siskoja saa hakata, ja länsimaalaisten itsensä suvaitsevaisuus vähenee, koska omassa kulttuurisessa koskemattomuudessaan piehtarovat maahanmuuttajat tarjoavat valtaväestölle vain negatiivisia kokemuksia maahanmuuttajista.

Euroopan väestökehitys johtaa siihen, että tämän vuosisadan lopulla useissa Euroopan maissa on muslimienemmistö. Minun tuskin tarvitsee selittää kenellekään, mitä Euroopalle ja sen arvoille tuolloin tapahtuu. Meidän ei kuitenkaan tarvitse odottaa niin kauan, sillä 1900-luvulla rakennetun, tasa-arvolle ja ihmisoikeuksille perustuvan eurooppalaisen yhteiskuntajärjestyksen alasajo on jo alkanut. Me teemme sen itse.

Muslimimaahanmuuttajien tekemät raiskaukset ryöstäytyivät käsistä Norjassa ja Ruotsissa vuosituhannen vaihteessa. Malmössä, josta on lähivuosina tulossa Euroopan ensimmäinen muslimienemmistöinen kaupunki, tehdään 5-6 kertaa enemmän raiskauksia kuin naapurissa Kööpenhaminassa, joka on huomattavasti suurempi kaupunki. Norjan pääkaupungissa raiskaukset lisääntyivät 40 prosenttia vuodesta 1999 vuoteen 2000 ja trendi jatkuu edelleen. Etniset vähemmistöt, joista suurin osa koostuu muslimeista, vastaavat 65 prosentista raiskauksista, vaikka niiden osuus Oslon väestöstä on 14,3 prosenttia. Ei ole itsessään odottamatonta, että muslimit tekevät Oslossa ja Malmössä sitä, mitä he tekivät kotimaissaankin. Huomionarvoista on sen sijaan se, miten Norjan ja Ruotsin tiedostavat piirit, siis pääasiassa ne samat, jotka ovat vuosikymmeniä pyrkineet edistämään naisen vapautta elää haluamallaan tavalla, reagoivat syntyneeseen tilanteeseen. Oslon yliopiston sosiaali antropologian professorin **Unni Wikanin** mukaan “norjalaisnaisten on kannettava oma vastuunsa näistä raiskauksista, sillä muslimimiehet pitävät heidän pukeutumistaan provokatiivisena”.

Kuten “suvaitsevaiset” yleensäkin, Unni Wikan kertoo kommentillaan lähinnä sen, mitä hän ajattelee muslimeista. Muslimit ovat eläimiä, jotka reagoivat tavalla X ärsykkeeseen Y. Jos muslimi näkee minihameen, hänen on pakko raiskata. Sitä vaihtoehtoa ei ole, että muslimi olisi provosoitumatta tai provosoituneenakin hillitsisi itsensä, ts. jättäisi raiskaamatta, vaikka tekisi mieli. En ole erityisen yllättynyt, koska tällainen ulkomaalaiskäsitelmä on “suvaitsevaisille” niin tavattoman tyyppillinen. Tärkeämpää on se, että Wikanin lausunto sisältää moraalisen sanoman. Jos kaduilla ja

puistoissa vaanii raiskaajia, eikä näitä poliittisten syiden vuoksi voida sieltä esim. poliisin tai armeijan voimin poistaa, on tietysti yksittäisten naisten hengen ja terveyden kannalta parempi pukeutua säkkiin tai pysyä kotona. Toinen asia on kuitenkin se, että Wikan vierittää moraalisen vastuun naisille. Hän siis tekee juuri sen, minkä raiskaajat, ihonväriin katsomatta, kautta aikojen ovat tehneet. Länsimainen yhteiskunta vain oli jossakin vaiheessa päässyt sille kehitysasteelle, että oli-pakko-raiskata-kun-se-keikutti-selityksiä ei enää kuunneltu vaan nilviäiset pantiin linnaan ja raiskatun syyllistämistä tuli paheksuttavaa. Monikulttuurismin myötä olemme aloittaneet paluumatkan kohti menneitä, pahempia aikoja.

Suurin osa muslimeista, ainakin kaikki minun koskaan henkilökohtaisesti tai median välityksellä näkemäni, kannattaa arvoja, joita länsimainen yhteiskunta on vasemmiston johdolla ahkerasti romuttanut koko sotienjälkeisen ajan. Näitä ovat esim. uskonnon ja maallisen vallan kiinteä suhde, miehen asema perheen ja yhteiskunnan päänä, naisen asema miehen tarpeiden tyydyttäjänä ja lasten synnyttäjänä, yhteisön (esim. perheen) eikä yksilön näkeminen toimijana, ihmiskeskeinen maailmankuva (ihminen luonnon herrana eikä sen osana) ja jyrkän kielteinen suhtautuminen homoihin. Kaikki muslimit eivät suinkaan ole valmiita räjäyttämään ja silpomaan näiden arvojen puolesta, mutta valtava enemmistö heistä kannattaa niitä. Vaikka yhteiskuntarauha monikulttuurisessa Euroopassa säilyisikin, jossakin vaiheessa muslimeja on niin suuri osa väestöstä, että he järjestäytyvät poliittisesti ja ryhtyvät edistämään agendaansa demokratian keinoin.

Länsimainen vasemmisto on viime vuosikymmeninä onnistunut luomaan tilanteen, jossa kritiikki naisia tai seksuaalisia vähemmistöjä kohtaan on poliittinen itsemurha. Se, että homot ja feministit ovat saaneet runnottua ajoittain absurdejakin vaatimuksiaan läpi, ei johdu niinkään siitä, että he olisivat osanneet perustella sanomisiaan, kuin siitä, että keskustelu ja kritiikki on estetty hysterisesti kontrolloidulla tabujärjestelmällä. (Minua häiritsee homo- ja naisasiakysymyksissä juuri keskustelun totalitaristinen luonne, eivät homot ja naisasia itsessään.) “Kulttuurinen sensitiivisyys”, jolla eufemistisesti viitataan siihen, että kantaväestö pala palalta luopuu oikeuksistaan ollakseen loukkaamatta fanaattista, taantumuksellista ja herkkähipiäistä vähemmistöään, ja muslimien määrän kasvu johtavat siihen, että poliittisessa koneistossa on pian ihmisiä, jotka voivat ryhtyä rikkomaan olemassaolevia tabuja, koska he itse ovat tabun suojelemia. Tällä viitataan esimerkiksi siihen, että imaamit ovat verorahoitteisissa moskeijoissaan voineet kaikessa rauhassa pitää eurooppalaisen uusmytologian pyhistä pyhintä, juutalaisten joukkotuhoa, satuna. Muslimit voivat kajota koskemattomaan, koska he ovat itse koskemattomia. (Juuri tänään

itävaltalainen tuomioistuin passitti **David Irvingin** kolmeksi vuodeksi vankilaan siitä hyvästä, että tämä oli 17 vuotta sitten pitämässään puheessa kyseenalaistanut holokaustin.)

Koska länsimaalainen yhteiskunta ei oman “suvaitsevaisuutensa” sitomana voi painostaa muslimeja muuttamaan, muslimit eivät muutu. Ainoa, mikä muuttuu, on heidän poliittinen painoarvonsa. Euroopan parlamenteissa on pian ihmisiä, joiden mielestä homot on ellei nyt suorastaan seivästettävä niin ainakin lähetettävä hoitoon. Länsimaisen vasemmiston on tällöin joko rikottava itse asettamansa, muslimeja suojeleva tabu ja ajauduttava konfliktiin suojattiansa kanssa, tai luovuttava muista itse asettamistaan tabuista, joita muslimit eivät aio kunnioittaa. Kun pää on saatu auki ja holokausti, naisen asema, seksuaalivähemmistöjen oikeudet jne. vuosien vaikenemisen jälkeen nostettu uudelleen keskusteluun, länsimainen äärioikeisto tulee käyttämään tilannetta hyväkseen. Jos muslimit saavat arvostella homoja, miksi muut eivät saisi?

Euroopan muslimit ovat vaatineet isäntäyhteiskuntiaan kieltämään Muhammedin piirtämisen lailla. Mielestäni tervejärkisten eurooppalaisten pitäisi tilanteen näennäisestä paradoksaalisuudesta huolimatta tukea näitä vaatimuksia, sillä niiden toteuttaminen ajaisi “suvaitsevaisen” eliitin pattitilanteeseen. Virallisen liturgian mukaan islam ei suinkaan ole etuoikeutettu uskonto, vaan kyseessä on toisen ihmisen uskonnollisen vakaumuksen loukkaamattomuus yleisellä tasolla. Näin ollen Lex Muhammedia, joka kieltäisi vain muslimien loukkaamisen, ei poliittista uskottavuuttaan vaarantamatta voisi ajaa kukaan. Lain olisi kiellettävä pilakuvien tekeminen mistään, mikä on millekään uskonnolliselle ryhmälle pyhää. Tuomioistuimet saisivat vuosikymmenten tauon jälkeen käsiteltäväkseen jumalanpilkkajia, ja paradigman dekonstruoinnit tyyppiä “Sikamessias”² katoaisivat Kiasman kokoelmista. Haluaisin kovasti nähdä, miten Sosialistiliitto ja muut islamin pyhien arvojen puolustajat suhtautuisivat tilanteeseen, jossa myös kristinuskon jumala palaisi valtiovallan suojelukseen.

Tosiasiat, niin kuin minä ne näen, ovat siis seuraavat: Muslimikulttuurit ovat niin mitattavissa olevien tosiseikkojen kuin muslimien omien määritelmien mukaan väkivaltaisia. Sensitiivinen suhtautuminen maahanmuuttajamuslimien kulttuuriin sellaisena kuin se on estää muslimikulttuurin muuttumisen. Koska muslimikulttuuri ei muutu, muslimeilla ei ole edellytyksiä integroitua osaksi tuottavaa yhteiskuntaa. Koska muslimit eivät integroidu, he muodostavat ja tulevat muodostamaan länsimaisen yhteiskunnan sosioekonomisen pohjasakan. Tässä tilanteessa he eristäytyvät entistä

² Kts. <http://members.surfeu.fi/harro/sikatuotanto.htm>.

tiukemmin omaan väkivaltaiseen kulttuuriinsa, katkeroituvat kadehtimalleen kantaväestölle ja muuttuvat entistä väkivaltaisemmiksi paitsi omiaan myös ympäröivää yhteiskuntaa kohtaan. Tämä ei itse asiassa ole edes mikään ennuste vaan kuvaus tämän päivän Euroopasta.

“Suvaitsevaisten” sensitiivinen suhtautuminen islamilaiseen barbariaan, “toisenlaisuuden koskemattomuuden tunnustaminen” kuten kirjailija **Johannes Ojansuu** muotoilee Hesarissa 10.3., luonnollisesti innostaa muslimeja vaatimaan lisää. Sensitiivisyys vaatii eurooppalaisia perääntymään askel askeleelta, jolloin jossakin vaiheessa tullaan valintatilanteeseen: Koska muslimit ovat koskemattomia, meidän on joko muututtava ja sopeuduttava, tai sitten yhteiskunta on segregoitava siten, että yhtä yhteisöä koskevat yhdet säännöt ja toista toiset. Jos jatkamme sopeutumista, yhteiskuntamme joutuu vähä vähältä luopumaan saavutetuista eduistaan kuten naisten ja lasten nykyisistä oikeuksista. Jos segregoidumme, yhteiskunta ei enää ole monikulttuurinen, vaan yksien rajojen sisällä residoi kaksi yhteiskuntaa, joista toinen on vauras ja toinen köyhä. Kaiken yläpuolella olevan keskusvallan tehtäväksi jää estää avoimen konfliktin puhkeaminen kahden yhteisön välille. Ellei segregatiota ja yhteisöjen täydellistä juridista autonomiaa toteuteta, muslimit voivat sadan vuoden kuluessa pelkkää halveksimaansa demokratiaa hyväksikäyttäen alistaa myös kantaväestön omaan arvojärjestelmäänsä.

Kaikki vaihtoehdot ovat aika huonoja. Surullisinta siinä kehityksessä, jossa Ranska ja Ruotsi ehkä ovat pisimmällä, on se, että erilaisista lain suomista eduista nauttija ei enää ole yksilö vaan yhteisö. “Suvaitsevaisuus” kohdistuu muslimiyhteisöön ja sen kulttuuriin, jonka ääntä käyttää imaami, eikä yhteisön ja kulttuurin sisällä eläviin yksilöihin, kuten rautaputkilla piestyyn somalinalaiseen. Viesti on mennyt perille myös somaleille: miehet tiesivät, että jos he sanovat toimineensa kulttuurinsa pakottamana, suuri yleisö pitää somalikulttuurista entistä vähemmän. Silti he sanoivat sen, koska yleisistä kokemuksista oppineina he olettivat kulttuuriin vetoamisen tehoavan, ts. vapauttavan heidät syytteestä. Miten, edes teoriassa, voidaan samanaikaisesti “kunnioittaa” kulttuuria, joka sallii naisten ja lasten hakkaamisen ja tappamisen, jos samalla pitäisi tunnustaa kulttuurin ikeessä eläville naisille ja lapsille ne samat oikeudet, jotka kantaväestön edustajille ovat itsestäänselviä?

Jussi Halla-aho
<http://jussi.halla-aho.com/scripta>